

Ja vjerujem! Nije

Sv'jet pustinja. Krije

U svemu božanstva se čest.

A nastah od grude,

Bit moja da bude

Sklad duša sveg onog što jest.

Početni su ovo stihovi pjesme „Ja vjerujem“ hrvatskog književnika – Vladimira Nazora. Nazor je rođen u Postirama na Braču 1876. Školovanje ga je odvelo s rodnog otoka. Gimnaziju je završio u Splitu, gdje je i upoznao Milana Begovića. Studij prirodnih znanosti upisao je i završio u Grazu. Potom je radio kao profesor u Zadru, u istarskim mjestima, Zagrebu, a bio je i od 1920. do 1931. upravitelj dječjega doma u Crikvenici. Nakon toga odlazi u Zagreb, gdje je 1933. umirovljen. U Zagrebu je ga je zatekao i II. svjetski rat. Godine 1942. Nazor prešao je na teritorij pod nadzorom partizanskih postrojbi. O tome je činu Nedjeljku Mihanoviću svjedočila Nazorova sestra Irma. Ona je navela kako su već u jeseni 1942. Nazoru dolazili Ivan Goran Kovačić i Ivo Marinković te su ga nagovarali ga da ide u partizane. Međutim Nazor je bio neodlučan. Branio se i odupirao, kako jedva može hodati. Zbog državne nagrade koju je Pavelić 1942. dodijelio Nazoru Marinković ga je ucjenjivao, jer, kako će to opravdati kad partizani dođu u Zagreb. Tih je tjedana prema svjedočenju Irme Nazor u svojim nutarnjim mukama i nedoumicama smršavio čak 17 kilograma!

A onda pred kraj 1942. došao je Ivo Marinković u posjet, ali ovaj put sam. Nije se dugo zadržao, već je Nazoru rekao kako mu se čini da ih slijede, pa je bolje da iziđu nekamo izvan stana na sigurnije mjesto da mogu razgovarati, da auto čeka dolje pa će u neku gostionicu sjesti i razgovarati. Irma Nazor ovako je dalje opisala ovaj događaj:

Ništa ne sluteći, moj je brat uzeo samo zimski kaput, šešir i šal, čak me nije ni pozdravio, ni poljubio, kako bi to uvijek činio kad je nekamo izlazio iz stana! Bio je uvjeren da će se brzo vratiti, kao što sam i ja mislila da će se vratiti, normalno, na ručak. Da je on odlučio otići, on bi to meni sigurno bio i rekao, jer ništa preda mnom nije tajio. A kad tamo, on se ne vraća. Prolazi vrijeme ručka, a njega još nema. Veoma sam se zabrinula i nisam znala što da poduzmem. Klopka je bila, međutim, dobro napravljena. Pred kućom je čekao auto u koji je moj brat naivno ušao, ne sluteći što će se dogoditi. I auto ga je odvezao u nepoznato.“

Usprkos svemu Vladimir Nazor nikada nije bio članom Komunističke partije Hrvatske usprkos brojnim pritiscima. Ipak nakon rata postao je predsjednik Prezidija Sabora SR Hrvatske, ali bez ikakvog utjecaja. Vladimir Nazor umro je na današnji dan 1949. Njegova smrt obavijena je velom sumnje budući da stražar nikome nije dopustio da ga posjećuju. Također, suprotno Nazorovoj želji da ima crkveni sprovod, ispraćen je bez svećenika.

Danas Nazorovo ime nosi najveća nagrada u Republici Hrvatskoj koja se dodjeljuje za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma.

Iza Nazora ostale su brojne zbirke pjesama: Slavenske legende, Knjiga o kraljevima hrvatskijem, Hrvatski kraljevi, Nove pjesme. Pisao je i epove - Medvjed Brundo i Utva zlatokrila. Nemoguće je nabrojati sva Nazorova djela, tek ćemo podsjetiti kako je u vlastitoj nakladi objavio i zbirku religiozne poezije Pjesme o četiri arhanđela. Knjiga je tiskana kao rukopis u 250 primjeraka i podijeljena prijateljima i znancima. Upravo u toj zbirci nalazi se pjesma "Vjesnik" koja je uvrštena i u hrvatsko izdanje »Časoslova Božjega naroda«. I ovu priču završit ćemo upravo završnim stihovima pjesme Vjesnik:

Arhanđelov glas

Zamuknu. – Zaljulja se

Sva Zemlja.

Šušnu, zašumje

Na moru val, u lugu list.

A kao uzdah radosti,

Ko poklik sreće iza duga čekanja,

Od br'jega, s jednog mora k drugome,

R'ječ jedna tad se prosu

Po c'jeloj Zemlji:

– Hrist!